

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΝΟΜΟΣ ΗΛΕΙΑΣ
ΔΗΜΟΣ ΗΛΙΔΑΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ**

ΑΝΑΡΤΗΤΕΑ ΣΤΟ «ΔΙΑΥΓΕΙΑ»
ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ

Αριθμός Απόφασης 206/2021

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Από το Πρακτικό 14/31-05-2021 της τακτικής συνεδρίασης της Οικονομικής Επιτροπής του Δήμου Ήλιδας.

ΘΕΜΑ: Γνωμοδότηση δικηγόρου για την άσκηση ή μη ενδίκων μέσων κατά της υπ'αριθμ. Α91/2021 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου Πατρών.

Στην Αμαλιάδα, σήμερα 31-05-2021, ημέρα Δευτέρα και ώρα 12:00π.μ., συνήλθε σε Τακτική συνεδρίαση η Οικονομική Επιτροπή, ύστερα από τη με αριθμό πρωτ. 10698/14/27.05.2021 έγγραφη πρόσκληση του Προέδρου, η οποία επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στα μέλη της, σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις των άρθρων 67 και 75 του Ν.3852/2010 (ΦΕΚ Α' 87), όπως ισχύει.

Η συνεδρίαση πραγματοποιήθηκε με τηλεδιάσκεψη μέσω της υπηρεσίας e:Presence.gov.gr, σύμφωνα με την Εγκ. ΥΠΕΣ 426 ΑΠ 77233/12.11.2020 (ΑΔΑ: 6ΩΚΛ46ΜΤΛ6-ΥΔ4), την κοινή υπουργική απόφαση υπ' αριθμ. 429/13.03.2020 (Β' 850), όπως τροποποιήθηκε με την όμοια αριθμ. ΔΙΔΑΔ/Φ37Α.1/27/οικ.9413/06.05.2020 (Β' 1704) καθώς και την υπ' αριθμ. 1822/16-3-2020 (ΑΔΑ: ΨΕΚ946ΜΤΛΠ-004) εγκύκλιο του Υπουργείου Ψηφιακής Διακυβέρνησης και την υπ' αριθμ. ΚΥΑ Δ1α/ΓΠ.οικ.28503/7.5.2021 (Β' 1872) – 43η Εγκύκλιο ΥΠ.ΕΣ (ΑΔΑ: Ω1Γ846ΜΤΛ6-50Ξ).

ΠΑΡΟΝΤΕΣ	ΑΠΟΝΤΕΣ
1.Λυμπέρης Γιάννης- Δήμαρχος/Πρόεδρος	1.Κοτσαύτη-Παπαζαφειρόπουλου Αλεξάνδρα-μέλος
2.Παπαδόπουλος Βασίλειος-Αντιπρόεδρος/ Αντιδήμαρχος	
3.Χριστοφόρου Ευάγγελος-Αντιδήμαρχος	
4.Αστερής Ευγένιος-μέλος	
5. Αμπού Χάντμπα Μισέλ-μέλος	
6.Αναγνωστόπουλος Κων/νος- μέλος	
7.Πατρινός Αντώνιος-μέλος	
8.Χριστοδουλόπουλος Χρήστος-μέλος	

Αφού διαπιστώθηκε ότι υπάρχει νόμιμη απαρτία, δεδομένου ότι σε σύνολο εννέα (9) μελών δήλωσαν παρόντα οχτώ (8) μέλη, ο Δήμαρχος – Πρόεδρος κ. Λυμπέρης Γιάννης κήρυξε την έναρξη της συνεδρίασης. Ο κ. Χριστοφόρου Ευάγγελος προσήλθε στο 7^ο Θέμα της ημερήσιας διάταξης.

Τα πρακτικά τηρήθηκαν από το δημοτικό υπάλληλο κ. Βούλγαρη Χρήστο.

• • • • •

18^ο Θέμα ημερήσιας διάταξης

Ο Δήμαρχος – Πρόεδρος αναφερόμενος στο 18^ο θέμα της ημερήσιας διάταξης έθεσε υπόψη των μελών της Οικονομικής Επιτροπής την από 27.5.2021 εισήγηση της

Νομικής Συμβούλου, με θέμα: Άσκηση ή μη ενδίκων μέσων κατά της υπ'αριθμ. Α91/2021 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου Πατρών, όπως αναλύεται παρακάτω:

« Α. ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Κοινοποιήθηκε στον Δήμο Ήλιδας η υπ'αριθμ. Α91/2021 απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου Πατρών, η οποία εκδόθηκε επί της από 27-4-2018 (αρ. καταχ. ΑΓ 42/2018) αγωγής της τεχνικής εταιρείας με την επωνυμία «ΑΑΓΗΣ Α.Ε.» κατά του Δήμου Ήλιδας και δια της οποίας αποφάσεως το Δικαστήριο έκανε απέρριψε την αγωγή εταιρείας, πλην όμως έκανε δεκτές εν μέρει τις με αριθμό καταχώρησης ΠΜΒ13/30-5-2019 και με αριθμό καταχώρησης ΠΜΒ5/15-6-2020 κύριες παρεμβάσεις της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ EUROBANK ERGASIAS ΑΕ» και της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας, με την επωνυμία «ΑΤΤΙΚΑ BANK ΑΝΩΝΥΜΗ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», υποχρεώνοντας τον Δήμο Ήλιδας να καταβάλει:

Α) στην «ΤΡΑΠΕΖΑ EUROBANK ERGASIAS ΑΕ» το ποσό των 359,096,92 ευρώ, με το επιτόκιο που ορίζεται στην υποπαρ. Ζ3 στοιχ. 6 και 7 του άρθρου πρώτου του ν. 4152/2013, από 28-3-2017 έως την εξόφληση και β) το ποσό των 75.679,71 ευρώ με το ίδιο επιτόκιο επό 7-12-2017 έως την εξόφληση, και

Β) στην «ΑΤΤΙΚΑ BANK ΑΝΩΝΥΜΗ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» το ποσό των 25.000 ευρώ, με το ίδιο ως άνω αναφερόμενο επιτόκιο από 28-3-2017 μέχρι την εξόφληση. Συμψήφισε δε τα δικαστικά έξοδα.

Το Δικαστήριο, αφού μελέτησε τον φάκελο της εν λόγω υπόθεσης, έκρινε αιτιολογημένα ότι: Με την από 8-12-2014 σύμβαση που υπεγράφη μεταξύ του Δήμου Ήλιδας και της ενάγουσας εταιρείας ΑΑΓΗΣ ΑΕ ανατέθηκε στην τελευταία η εκτέλεση του έργου «Συλλογή, Μεταφορά και Επεξεργασία Λυμάτων Οικισμών Δήμου Ήλιδας στην ΕΕΛ Αμαλιάδας», προϋπολογισμού 12.300.000 ευρώ. Στις 27-1-2017 υποβλήθηκε από την ενάγουσα ο 20ος λογαριασμός του έργου, ποσού 384.096,92 ευρώ, ο οποίος εγκρίθηκε από την Διεύθυνση Τεχνικών Υπηρεσιών του Δήμου την 1-2-2017. Περαιτέρω, υποβλήθηκε από την ενάγουσα στις 2-10-2017, ο 24ος λογαριασμός του έργου ποσού 75.679,71 ευρώ, ο οποίος εγκρίθηκε από την άνω υπηρεσία του Δήμου στις 6-11-2007. Για τους ανωτέρω λογαριασμούς εκδόθηκαν από την ενάγουσα τα αντίστοιχα υπ'αριθμ. 670/2017 και 674/2017 τιμολόγια. Ο εναγόμενος Δήμος αποδέχεται με την έκθεση απόψεων του ότι παραμένουν ανεξόφλητοι οι λογαριασμοί του έργου λόγω μη εξασφάλισης από την πλευρά του της απαιτούμενης χρηματοδότησης.

Εξάλλου, δυνάμει της από 24-3-2017 σύμβασης ενεχυρίασης απαιτήσεων, η ενάγουσα εταιρεία συνέστησε ενέχυρο υπέρ της ανωτέρω τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ EUROBANK ERGASIAS ΑΕ» μέχρι του ποσού των 359.096,92 ευρώ, προς εξασφάλιση της απαίτησης της, προερχόμενης από την υπ'αριθμ. 378/11-4-2006 σύμβαση παροχής πιστώσεως με ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό, που είχε συναφθεί μεταξύ της ενάγουσας και της ανωτέρω τράπεζας. Ομοίως, η ενάγουσα δυνάμει της από 13-11-2017 σύμβασης ενεχυρίασης απαιτήσεων, συνέστησε ενέχυρο υπέρ της ίδιας ως άνω τράπεζας επί της απαίτησης της που απέρρεε από τον ήδη εγκεκριμένο 24ο λογαριασμό του ανωτέρω έργου, ποσού των 75.679,71 ευρώ, προς εξασφάλιση της απαίτησης της, προερχόμενης από την άνω σύμβαση παροχής πιστώσεως.

Επιπρόσθετα, δυνάμει της από 17-5-2016 σύμβασης ενεχυρίασης – εκχώρησης απαιτήσεων, η ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία «ΑΤΤΙΚΑ BANK ΑΝΩΝΥΜΗ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», επί των απαιτήσεων της που απέρρεαν από τον 20ο λογαριασμό του έργου και μέχρι του ποσού των 25.000 ευρώ. Το ενέχυρο αυτό συνεστήθηκε προς εξασφάλιση απαίτησης της ανωτέρω τράπεζας προερχόμενης από την υπ'αριθμ. 211/10-12-2003 σύμβαση παροχής πιστώσεως με ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό.... Κατόπιν τούτου μετά την ενεχυρίαση των επίμαχων απαιτήσεων της ενάγουσας εταιρείας ΑΑΓΗΣ ΑΕ στις ως άνω τραπεζικές εταιρείες και την νομότυπη αναγγελία αυτών στον εναγόμενο Δήμο, αποκλειστικοί δικαιούχοι των απαιτήσεων της ενάγουσας από τους 20ο και 24ο λογαριασμούς του έργου κατέστησαν οι εκδοχείς ως άνω τράπεζες. Επομένως κατά τον βάσιμο ισχυρισμό του εναγόμενου Δήμου, η

ενάγουσα εταιρεία δεν νομιμοποιείται ενεργητικώς για την άσκηση της αγωγής, η οποία πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη....Περαιτέρω οι κύριες παρεμβάσεις των ως άνω τραπεζικών εταιρειών, στις οποίες αναγράφεται τόσο η αιτία των αξιώσεων τους, όσο και το ακριβές ύψος αυτών, παρίστανται ορισμένες, απορριπτομένου ως αβάσιμου του σχετικώς προβληθέντος λόγου από τον εναγόμενο.....

...Κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, σε περίπτωση υποβολής λογαριασμού εκ μέρους του αναδόχου του έργου, η Διευθύνουσα Υπηρεσία υποχρεούται εντός μηνός από την υποβολή του να προβεί στον έλεγχο αυτού και ή να εγκρίνει αυτόν, όπως υποβλήθηκε ή να αρνηθεί παντελώς την έγκριση του ή να προβεί σε διόρθωση και στην συνέχεια έγκριση του ή αν είναι δυσχερής η διόρθωση, να τον επιστρέψει στον ανάδοχο προς ανασύνταξη και επανυποβολή. Εξάλλου, οι λογαριασμοί που έχουν εγκριθεί, αποτελούν την πιστοποίηση για την πληρωμή του αναδόχου για τις αντίστοιχες εργασίες που έχουν εκτελεσθεί από αυτόν και, συνεπώς, μετά την έγκριση αυτή ανακύπτει υποχρέωση του κυρίου του έργου προς πληρωμή τους (ΣΤΕ 1497/2018, 3272/2015)....

...Επειδή ο εναγόμενος Δήμος επιβεβαιώνει με την έκθεση απόψεων του τόσο την υποβολή από την ανάδοχο εταιρεία ΑΑΓΗΣ ΑΕ στις 27-1-2017, του 200Υ λογαριασμού του έργου, ποσού 384.096,92 ευρώ, όσο και την ρητή έγκριση, αλλά και την μη πληρωμή αυτού. Επίσης επιβεβαιώνεται η υποβολή στις 2-10-2017 από την ανάδοχο του 24ου λογαριασμού, ποσού 75.679,71 ευρώ, όσο και η ρητή έγκριση, αλλά και η μη πληρωμή του. Κατόπιν τούτων δεδομένου, ότι οι εν λόγω εγκριθέντες λογαριασμοί αποτελούν την πιστοποίηση προς πληρωμής ανακύπτει αντίστοιχη υποχρέωση πληρωμής τους από πλευράς του εναγομένου....

....Περαιτέρω το παρεπόμενο αίτημα της κυρίως παρεμβαίνουσας να κηρυχθεί προσωρινώς εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί, κατά το μέρος που την αφορά, πρέπει να απορριφθεί, ως αλυσιτελώς προβαλλόμενο, καθόσον η απόφαση που εκδίδεται στις διαφορές από διοικητικές συμβάσεις, όπως η παρούσα, δεν υπόκειται σε έφεση και είναι άμεσα εκτελεστή (άρθρο 6 παρ. 2 εδ. α' και 199 παρ. 2 του ΚΔΔ)».

B. ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟ ΠΛΑΣΙΟ

Σύμφωνα με το άρθρο 6 του ΚΔΔ παρ. 2 εδ. α' η εκδίκαση των διαφορών από διοικητικές συμβάσεις ανήκει σε πρώτο και τελευταίο βαθμό στο εφετείο και ως εκ τούτου η υπ' αριθμ. Α91/2021 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών έχει καταστεί τελεσίδικη και είναι άμεσα εκτελεστή κατ' άρθρο 199 παρ. 2 ΚΔΔ..

Με την διάταξη του άρθρου 92 του ιδίου Κώδικα ορίζεται ότι σε έφεση υπόκεινται οι αποφάσεις που εκδίδονται σε πρώτο βαθμό.

Εξάλλου με τις διατάξεις των παρ. 3 και 4 του άρθρου 53 του π.δ. 18/1989, (Α' 8), όπως αυτές ισχύουν μετά την αντικατάστασή τους από το άρθρο 12 παρ. 1 του ν. 3900/2010, (Α' 213), που άρχισε να ισχύει από την 1.1.2011 (κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 70 αυτού), και όπως η παρ. 3, εν συνεχεία αντικαταστάθηκε με το άρθρο 15 παρ. 2 του ν. 4446/2016, (Α' 240), ορίζονται τα εξής:

«1. Η αίτηση αναιρέσεως ασκείται κατά αποφάσεων που εκδίδονται είτε σε πρώτο και τελευταίο βαθμό, είτε τελεσιδικώς κατ' έφεση, αναθεώρηση ή αναψηλάφηση. Η αίτηση ασκείται από μεν τον ιδιώτη διάδικο (φυσικό ή νομικό πρόσωπο) μέσα σε προθεσμία εξήντα ημερών που αρχίζει από την κοινοποίηση της απόφασης σε αυτόν, από δε τη διάδικο διοικητική αρχή ή νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου ή από τον προιστάμενο τους υπουργό, εφόσον δεν ορίζεται διαφορετικά, μέσα σε εξήντα ημέρες από την χρονολογία δημοσίευσης της απόφασης.».

Όμως με την διάταξη του άρθρου 22 παρ. 5 του Ν. 1868/89 προβλέφθηκε ότι «η κατά τη διάταξη του άρθρου 53 του ν.δ. 170/1973 (ΠΔ 18/1989 άρθρο 53 Κωδικοποίηση διατάξεων νόμων για το Συμβούλιο της Επικρατείας ΦΕΚ Α' 8) προθεσμία για την άσκηση αναίρεσης από το Δημόσιο ή την διάδικη αρχή στο ΣΤΕ αρχίζει από την κοινοποίηση της απόφασης στο Δημόσιο ή τη διάδικη αρχή».

Επιπλέον, με την διάταξη του άρθρου 56 του ιδίου άρθρου ορίζεται ότι:

1. Λόγοι αναιρέσεως είναι:

Α) Υπέρβαση καθηκόντων ή καθ' ύλην αναρμοδιότητας του διοικητικού δικαστηρίου που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση,

Β) Μη μόνιμη συγκρότηση ή κακή σύνθεση του

Γ) Παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας

Δ) Εσφαλμένη ερμηνεία ή πλημμελής εφαρμογή του νόμου διέπει την επίδικη σχέση, και

Ε) Ύπαρξη δύο ή περισσότερων τελεσίδικων αποφάσεων που είναι αντιφατικές μεταξύ τους στην ίδια υπόθεση για τους ίδιους διαδίκους.

2. Λόγοι που αφορούν πλημμέλεια της αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης, επειδή δεν δόθηκε απάντηση σε ισχυρισμό που έχει προβληθεί, απορρίπτονται ως απαράδεκτοι, αν δεν τον περιγράφουν σαφώς και δεν παραπέμπουν συγκεκριμένως στο δικόγραφο, με το οποίο είχε προβληθεί ο ισχυρισμός στο δικαστήριο της ουσίας.

«...3. Η αίτηση αναιρέσεως επιτρέπεται μόνον όταν προβάλλεται από τον διάδικο, με συγκεκριμένους ισχυρισμούς, που περιέχονται στο εισαγωγικό δικόγραφο, ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλόμενης αποφάσεως προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου είτε προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου. Το απαράδεκτο του προηγούμενου εδαφίου καλύπτεται, εάν μέχρι την πρώτη συζήτηση της υπόθεσης περιέλθει εγγράφως σε γνώση του δικαστηρίου με πρωτοβουλία του διαδίκου, ακόμη και αν δεν γίνεται επίκλησή της στο εισαγωγικό δικόγραφο, απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου είτε ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου, που είναι αντίθετη προς την προσβαλλόμενη απόφαση. 4. Δεν επιτρέπεται η άσκηση αίτησης αναιρέσεως, όταν το ποσό της διαφοράς που άγεται ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, είναι κατώτερο από σαράντα χιλιάδες ευρώ, ... Ειδικώς στις διαφορές από διοικητικές συμβάσεις το όριο αυτό ορίζεται στις διακόσιες χιλιάδες ευρώ ...».

Κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, για το παραδεκτό της άσκησης αίτησης αναιρέσεως, απαιτείται η συνδρομή των προϋποθέσεων και των δύο παραγράφων, δηλαδή και το ποσό της διαφοράς (σύμφωνα με την παράγραφο 4) να μην είναι κατώτερο των σαράντα χιλιάδων ευρώ ή επί διαφορών από διοικητικές συμβάσεις των διακοσίων χιλιάδων ευρώ και η συνδρομή των αναφερόμενων στην παράγραφο 3 προϋποθέσεων (βλ. ΣτΕ 2637/2018, 1501/2018, 1534/2016, 1987/2015 επταμ., 856/2013 επταμ., 1873-1875/2012 επταμ., 2830-2/2015, 443/2015, 4231/2014 κ.ά). Επομένως, υπό το καθεστώς των διατάξεων του άρθρου 12 παρ. 1 του ν. 3900/2010, στις υποθέσεις, των οποίων το χρηματικό αντικείμενο υπερβαίνει, προκειμένου περί διαφορών από διοικητικές συμβάσεις, το ποσό των 200.000 ευρώ ή οι οποίες δεν έχουν συγκεκριμένο χρηματικό αντικείμενο, ο αναιρεσείων βαρύνεται, επί ποινή ολικού ή μερικού απαραδέκτου της αίτησής του, με τη δικονομική υποχρέωση να τεκμηριώσει με ειδικούς και συγκεκριμένους ισχυρισμούς, που περιλαμβάνονται στο εισαγωγικό δικόγραφο, είτε ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας επί συγκεκριμένου νομικού ζητήματος, δηλαδή επί ζητήματος ερμηνείας διάταξης νόμου ή γενικής αρχής του ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου, η οποία (ερμηνεία) είναι κρίσιμη για την επίλυση της ενώπιον του αναιρετικού αγόμενης διαφοράς, είτε ότι η κρίση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης επί συγκεκριμένου νομικού ζητήματος, η επίλυση του οποίου ήταν αναγκαία για τη διάγνωση της υπόθεσης, έρχεται σε αντίθεση προς παγιωμένη ή, πάντως, μη ανατραπείσα νομολογία επί του αυτού νομικού ζητήματος και υπό τους αυτούς όρους αναγκαιότητας για τη διάγνωση των σχετικών υποθέσεων ενός τουλάχιστον εκ των τριών ανωτάτων δικαστηρίων (Σ.τ.Ε., Α.Π., Ελ.Σ.) ή του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου ή προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου (βλ. ΣτΕ 2637/2018, 1501/2018, 1987/2015 επταμ., 4231, 2756/2014, 4994/2012, κ.ά.). Επομένως, σε περίπτωση που ο αναιρεσείων επικαλείται έλλειψη ή αντίθεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης προς υφιστάμενη, κατά τα ανωτέρω εκτεθέντα, νομολογία, θα πρέπει η έλλειψη ή η αντίθεση αυτή να αφορά αποκλειστικά στην ερμηνεία διάταξης νόμου ή γενικής αρχής, δυναμένης να έχει γενικότερη εφαρμογή, ανεξαρτήτως εάν αυτή (η ερμηνεία) διατυπώνεται στη μείζονα ή στην ελάσσονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού της αναιρεσιβαλλόμενης και να μην αναφέρεται σε ζητήματα αιτιολογίας συνδεόμενα με το πραγματικό της συγκεκριμένης υπόθεσης ή απλώς στην ορθή ή μη υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών στον εφαρμοσθέντα

κανόνα δικαίου. Δεν μπορεί δε να προκύψει αντίθεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης προς μη ανατραπείσα νομολογία, κατά την έννοια του άρθρου 12 του ν.3900/2010, από ζητήματα αναγόμενα στη νομιμότητα ή επάρκεια της αιτιολογίας της ή την περί πραγμάτων κρίση του δικαστηρίου της ουσίας (βλ. 1189, 897/2018, 2375, 1311, 1155/2017, 1920, 132, 50/2016, 4044, 3685, 2753, 1307/2015, 1077/2018, 2884/2019 κα). Δηλαδή στο δικόγραφο της αίτησης αναίρεσως πρέπει να αναδεικνύεται νομικό ζήτημα, δηλαδή ζήτημα ερμηνείας συγκεκριμένων διατάξεων νόμου, για το οποίο το δικάσαν δικαστήριο διέλαβε ή μη σχετική κρίση και όχι να πλήττεται η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης (ΣΤΕ 1081/2020).

Περαιτέρω, οι ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 12 παρ. 1 του ν. 3900/2010, όπως προκύπτει από την οικεία αιτιολογική έκθεση, θεσπίστηκαν για την αποσυμφόρηση του Συμβουλίου της Επικρατείας από μεγάλο αριθμό αναιρετικών δικών, στις οποίες δεν τίθενται σοβαρά νομικά ζητήματα ή τίθενται ζητήματα, τα οποία έχουν ήδη επιλυθεί. Τούτο δε, προς το σκοπό τόσο της εξυπηρέτησης του προορισμού του Συμβουλίου της Επικρατείας ως ανωτάτου δικαστηρίου με κύρια αποστολή, κατά την άσκηση των αναιρετικών αρμοδιοτήτων του, την ενοποίηση της νομολογίας των διοικητικών δικαστηρίων, όσο και της επιτάχυνσης της απονομής της διοικητικής δικαιοσύνης, εφόσον, πάντως, επί των συγκεκριμένων διαφορών υφίσταται τελεσίδικη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας και διαφυλάσσεται, κατά τον τρόπο αυτό, το δικαίωμα παροχής έννομης προστασίας από δικαστήριο. Εξάλλου, τυχόν σοβαρά ζητήματα, τα οποία, ανεξάρτητα από τις τασσόμενες με τις ανωτέρω διατάξεις δικονομικές προϋποθέσεις παραδεκτού, ενδείκνυται να αχθούν προς κρίση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, μπορούν, εκτός των άλλων (λ.χ. άρθρο 2 ν. 3900/2010), να αποτελέσουν αντικείμενο αίτησης αναίρεσης υπέρ του νόμου, κατά τις σχετικές διατάξεις, οι οποίες δεν θίγονται και εξακολουθούν να ισχύουν. Ενόψει τούτων και καθώς η θέσπιση του ως άνω απαραδέκτου δεν αποκλείει οποιαδήποτε μελλοντική μεταβολή της νομολογίας σε περίπτωση μεταβολής των συνθηκών υπό τις οποίες δόθηκε συγκεκριμένη ερμηνεία ή τροποποίησης των εφαρμοστέων διατάξεων, οι ανωτέρω διατάξεις, με το περιεχόμενο αυτό, δεν αντίκεινται προς το Σύνταγμα. Ειδικότερα οι διατάξεις αυτές δεν αντίκεινται προς τη διάταξη του άρθρου 20 παρ. 1, αλλά ούτε και στη διάταξη του άρθρου 95 παρ. 1 περ. β' του Συντάγματος, με την οποία κατοχυρώνεται η αναιρετική αρμοδιότητα του Συμβουλίου της Επικρατείας, δεδομένου ότι από τη διάταξη αυτή δεν συνάγεται, ενόψει και της διάταξης της παρ. 4 του ίδιου άρθρου, ότι ο κοινός νομοθέτης κωλύεται, κατά την άσκηση της ρυθμιστικής του αρμοδιότητας, να θεσπίσει, βάσει μάλιστα αντικειμενικών κριτηρίων, δικονομικές προϋποθέσεις, οι οποίες περιορίζουν το παραδεκτό της αίτησης αναίρεσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας μόνο στις περιπτώσεις, στις οποίες, επί των τιθέμενων ζητημάτων, είτε δεν υπάρχει ακόμη νομολογία είτε υπάρχει αντίθεση της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως προς την υπάρχουσα νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου ή επί διαφορών το ύψος των οποίων δεν υπερβαίνει ορισμένο ποσό. Περαιτέρω, και κατόπιν των προεκτεθέντων, οι ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 12 παρ. 1 του ν. 3900/2010 δεν αντίκεινται ούτε προς τις διατάξεις των άρθρων 25 παρ. 1 εδ. β', 26 και 93 του Συντάγματος, ούτε προς τις διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 1 και 13 της κυρωθείσας με το ν.δ 53/1974 (Α' 256) Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΣΤΕ 4439/2012 επταμ., 2582, 3008, 3799/2013, 1827/2014). Επομένως, το ΣΤΕ έχει κρίνει ότι είναι απορριπτέος ως αβάσιμος ο ισχυρισμός του αναιρεσείοντα ότι ο χρηματικός περιορισμός των 200.000 ευρώ δεν είναι εύλογος περιορισμός και άρα δεν είναι θεμιτός, εφόσον δεν τελεί σε σχέση αναλογίας μεταξύ σκοπού και μέσου, με συνέπεια να αποστερείται ο αναιρεσείων τελικά το δικαίωμα πρόσβασης στο αναιρετικό Δικαστήριο κατά παραβίαση του άρθρου 20 παρ.1 και 95 παρ.1 του Συντάγματος και του άρθρου 6 παρ.1 ΕΣΔΑ. (ΣΤΕ 1077/2018).

Επίσης έχει κριθεί ότι το αντικείμενο της διαφοράς, από το ύψος του οποίου εξαρτάται το παραδεκτό της αίτησης αναίρεσης προσδιορίζεται με βάση το ποσό της κύριας απαίτησης (Σ.τ.Ε. 29/2014 Ολομ., 216/2016, 1077/2018 κ.ά.).

Τέλος σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 197 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας:

Τέλος, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 197 ΚΔΔ, «Δεδικασμένο δημιουργείται από τις τελεσίδικες και τις ανέκκλητες αποφάσεις, εφόσον οι τελευταίες δεν υπόκεινται σε ανακοπή ερημοδικίας, ως προς το, ουσιαστικό ή δικονομικό, διοικητικής φύσης ζήτημα που με αυτές κρίθηκε, εφόσον τούτο τελεί σε άμεση και αναγκαία συνάρτηση προς το συμπέρασμα, που με τις ίδιες έγινε δεκτό. Δεδικασμένο δημιουργείται επίσης, και όταν το κατά την προηγούμενη περίοδο ζήτημα, κρίθηκε παρεμπιπτόντως, αν το δικαστήριο ήταν καθ' ύλην αρμόδιο να το κρίνει, και εφόσον η απόφασή του γι' αυτό ήταν αναγκαία προκειμένου τούτο να αποφανθεί για το κύριο ζήτημα».

Γ. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Από τον συνδυασμό των άνω διατάξεων συνάγονται τα εξής σε ό, τι αφορά την ως άνω σχετική απόφαση:

Α) ως εκδοθείσα σε πρώτο και τελευταίο βαθμό από το Διοικητικό Εφετείο είναι ανέκκλητη, ήτοι δεν υπόκειται σε έφεση, ενώ ζήτημα ανακοπής ερημοδικίας δεν τίθεται, καθόσον δεν εκδόθηκε ερήμην του Δήμου, επομένως παράγει δεδικασμένο έναντι του Δήμου, ως προς τα ζητήματα που έκρινε, που γεννά υποχρέωση συμμόρφωσης για τον Δήμο, όπως αυτή απορρέει από τις διατάξεις του άρθρου 95 παρ. 5 του Συντάγματος, καθώς και εκείνη του άρθρου 8 παρ. 1 του ν. 3068/2002.

Β) Το μόνο ένδικο μέσο που μπορεί τύποις να ασκηθεί είναι αίτηση αναίρεσης Ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Πλην όμως, έχω την γνώμη ότι τυχόν άσκηση αίτησης αναίρεσης κατά της υπ' αριθμ. Α91/2021 αποφάσεως Ενώπιον του ΣΤΕ δεν θα ευδοκιμήσει στο Δικαστήριο και θα απορριφθεί ως απαράδεκτη, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 3 και 4 του άρθρου 53 του π.δ. 18/1989, (Α' 8), όπως αυτές ισχύουν μετά την αντικατάστασή τους από το άρθρο 12 παρ. 1 του ν. 3900/2010, (Α' 213), που άρχισε να ισχύει από την 1.1.2011 (κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 70 αυτού), και όπως η παρ. 3, εν συνεχεία αντικαταστάθηκε με το άρθρο 15 παρ. 2 του ν. 4446/2016, (Α' 240, διότι δεν συντρέχουν σωρευτικά οι προϋποθέσεις που ορίζει ο νόμος, δηλαδή για το παραδεκτό της άσκησης αίτησης αναίρεσης, απαιτείται η συνδρομή των προϋποθέσεων και των δύο παραγράφων, δηλαδή και το ποσό της διαφοράς που προέρχεται από διοικητικές συμβάσεις να μην είναι κατώτερο των διακοσίων χιλιάδων ευρώ και η συνδρομή των αναφερόμενων στην παράγραφο 3 προϋποθέσεων (μη ύπαρξη νομολογία του ΣΤΕ, ύπαρξη αντίθεσης της προσβαλλομένης αποφάσεως προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου). Δεν υφίσταται ουδείς ισχυρισμός από πλευράς Δήμου σχετικά με ζήτημα ερμηνείας συγκεκριμένων διατάξεων νόμου, για το οποίο το δικάσαν δικαστήριο διέλαβε ή μη σχετική κρίση, έτσι ώστε να ευδοκιμήσει η αίτηση αναίρεσεως, καθόσον λόγοι σχετικά με την νομιμότητα ή την επάρκεια της αιτιολογίας της ή την περί πραγμάτων κρίση του δικαστηρίου της ουσίας δεν μπορούν να προβληθούν – προταθούν.

Συγκεκριμένα, η ένδικη διαφορά έχει τον χαρακτήρα της διοικητικής διαφοράς ουσίας, καθόσον επί εκχωρήσεως δεν μεταβάλλεται η φύση της απαιτήσεως, εφόσον ο εκδοχέας, εν προκειμένω οι ανωτέρω δύο τραπεζικές εταιρείες, δεν ενεργούν ως τρίτες, αλλά ενασκούν την απαίτηση του εκχωρητή (ΑΕΔ 2/2002, ΣΤΕ 1495/2008, 3693/2005, 3197/2003, ως διαφορά δε προκύπτουσα από διοικητική σύμβαση θεωρείται και η διαφορά μεταξύ του κυρίου του έργου αφενός και αφετέρου του εκδοχέως της απαιτήσεως του αναδόχου για το εργολαβικό αντάλλαγμα (803/2013 ΣΤΕ, ΣΤΕ1081/2020).

Το Δικάσαν Δικαστήριο έκανε δεκτές τις κύριες παρεμβάσεις των δύο ως άνω τραπεζικών εταιρειών και υποχρέωσε τον εναγόμενο Δήμο Ήλιδας να καταβάλει σε αυτές τα ανωτέρω επιδικασθέντα ποσά δια της υπ' αριθμ. Αα91/2021 αποφάσεως του, καθόσον υπήρχε η επιβεβαίωση από τον εναγόμενο Δήμο δια μέσω της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών του τόσο για την υποβολή από την ανάδοχο εταιρεία ΑΑΓΗΣ ΑΕ στις 27-1-2017, του 200Υ λογαριασμού του έργου, ποσού 384.096,92 ευρώ, όσο και την ρητή έγκριση, αλλά και την μη πληρωμή αυτού. Επίσης επιβεβαιώνεται η υποβολή στις 2-10-2017 από την ανάδοχο του 24ου λογαριασμού, ποσού 75.679,71 ευρώ, όσο και η ρητή έγκριση, αλλά και η μη πληρωμή του. Κατόπιν τούτων δεδομένου, ότι οι εν

λόγω εγκριθέντες λογαριασμοί αποτελούν την πιστοποίηση προς πληρωμής ανακύπτει αντίστοιχη υποχρέωση πληρωμής τους από πλευράς του εναγομένου.

Επειδή η Διοίκηση διατηρεί την εξουσία, ακόμη και μετά την ρητή έγκριση του λογαριασμού να προβεί σε νέο έλεγχο αυτού και στην συνέχεια να αρνηθεί να αρνηθεί, ρητά ή σιωπηρά να καταβάλει τα πιστοποιηθέντα ποσά ή να αναζητήσει ως μη νομίμως ή αχρεωστήτως καταβληθέντα ποσά λογαριασμού, αν μετά από επανέλεγχο αυτού, διαπιστωθεί ότι τα ποσά αυτά δεν οφείλονται για οποιοδήποτε λόγο στον ανάδοχο, περίπτωση η οποία δεν συντρέχει στην ένδικη υπόθεση, καθότι οι εν λόγω λογαριασμοί εγκρίθηκαν ρητά και δεν αμφισβητήθηκε η πληρωμή τους, αντίθετα ομολογείται στην έκθεση απόψεων της Διεύθυνσης Τεχνικής Υπηρεσίας ότι η μη πληρωμή οφείλεται στην μη εξασφάλισης χρηματοδότησης των επίδικων λογαριασμών. Η κρίση δε του Δικαστηρίου περί υποχρέωσης του κυρίου του έργου προς πληρωμή των ποσών των επίδικων πιστοποιήσεων είναι ορθή και αιτιολογημένη.

Να σημειωθεί δε ότι η ενάγουσα εταιρεία ΑΑΓΗΣ ΑΕ είχε ασκήσει την με αριθμό ΑΓ 43/27-4-2018 αγωγή της κατά του Δήμου Ήλιδας, απευθυνόμενη Ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, δια της οποίας αιτείτο να της καταβάλει ο Δήμος α) το ποσό των 154.821,20 ευρώ, που αντιστοιχούσε στον 21ο λογαριασμό του ιδίου έργου, β) το ποσό των 94.743,39 ευρώ, που αντιστοιχούσε στον 22ο λογαριασμό, γ) το ποσό των 227.708,93 ευρώ, που αντιστοιχούσε στον 23ο λογαριασμό, δ) το ποσό των 110.351,48 ευρώ, που αντιστοιχούσε στον 1ο εγκεκριμένο λογαριασμό της 1ης συμπληρωματικής σύμβασης, ε) το ποσό των 792.276,69 ευρώ, που αντιστοιχούσε στον 2ο εγκεκριμένο λογαριασμό της 1ης συμπληρωματικής σύμβασης και στ) το ποσό των 685.791,13 ευρώ, που αντιστοιχούσε στον 3ο εγκεκριμένο λογαριασμό της 1ης συμπληρωματικής σύμβασης.. Επί αυτής της αγωγής εκδόθηκε η υπ'αριθμ. Α326/2020 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, δια της οποίας καταργήθηκε η εν λόγω δίκη, λόγω πληρωμής των άνω λογαριασμών στην αντίδικο εταιρεία.

Συνεπώς αν τυχόν αποφασιστεί η άσκηση αναίρεσης και αυτή απορριφθεί, συντρέχει περίπτωση να επιδικαστούν δικαστικά έξοδα σε βάρος του Δήμου, ενώ τώρα ο Δήμος απαλλάχτηκε από αυτό, ως επίσης ο Δήμος θα επιβαρυνθεί υπέρμετρα με την επιδίκαση υπέρογκων ποσών τόκων, μέχρι την συζήτηση της αίτησης αναίρεσης.

Σε κάθε περίπτωση, ακόμα και αν ασκηθεί αναίρεση, αυτή δεν αναστέλλει την εκτέλεση της προαναφερθείσας απόφασης κατά το άρθρο 54 του πδ 18/89, η οποία λόγω της τελεσιδικίας της είναι ήδη πληρωτέα.

Σύμφωνα δε με το άρθρο 175/2016 του ν. 4412/2016 περί δημοσίων συμβάσεων, όπως ισχύει μετά την αντικατάσταση του με το άρθρο 21 του ν. 4491/2017, ορίζεται ότι οι αποφάσεις των Διοικητικών Εφετείων επί διαφοράς ανακύψας κατά την εκτέλεση συμβάσεως κατασκευής δημοσίου έργου είναι αμέσως εκτελεστές. Περαιτέρω στην παρ. 5 του ιδίου άρθρου 175 ορίζεται ότι «Αν από την εκτέλεση της απόφασης πιθανολογείται κίνδυνος βλάβης δυσχερώς επανορθώσιμης, μπορεί να διαταχθεί ε αίτηση κάποιου από τους διαδίκους η ολική ή εν μέρει αναστολή της εκτέλεσης της προσβαλλόμενης αποφάσεως, με τον όρο παροχής ανάλογης εγγύησης ή και χωρίς εγγύηση ή να εξαρτηθεί η εκτέλεση της απόφασης από την παροχή εγγύησης αποτον διάδικο που έχει νικήσει. Για την αίτηση αποφαινεται, χωρίς υποχρεωτική κλήτευση των διαδίκων, το Στε. Η απόφαση της αναστολής μπορεί κατά τον ίδιο τρόπο να ανακληθεί με αίτηση κάποιου από τους διαδίκους έως και κατά την πρώτη συζήτηση της αναίρεσης. Κατά την γνώμη η αίτηση αναστολής συγκεντρώνει ελάχιστες πιθανότητες ευδοκίμησης της, καθόσον υφίσταται πάγια νομολογία του ΣΤΕ, η οποία ρυθμίζει το αντικείμενο της υποθέσεως και κατά συνέπεια είναι πολύ πιθανό να απορριφθεί η αίτηση αναίρεσης.

Επιπλέον για τα ΝΠΔΔ και εν προκειμένω για τους ΟΤΑ, η μη άσκηση ενδίκων μέσων δικαιολογείται όταν αυτό επιβάλλεται από διάταξη νόμου ή υπαγορεύεται από το αντικείμενο της δικαστικής απόφασης (ανέκκλητες αποφάσεις, τελεσίδικες αποφάσεις που εμπίπτουν στο άρθρο 53 του ΠΔ 18/1989, όπως τροποποιήθηκε και ισχύει, συνεκτιμώντας πάντοτε τους λόγους δημοσίου συμφέροντος που συνηγορούν σε αυτό.

Επειδή σύμφωνα με τις αρμοδιότητες της Οικονομικής Επιτροπής άρθρο 72 παρ. 1 του Ν. 3852/2010, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 3 του ν. 4623/19 και αντικαταστάθηκε εκ νέου με την παρ. 1 του άρθρου 40 του ν. 4735/2020, η Οικονομική Επιτροπή αποφασίζει για την υποβολή προσφυγών στις διοικητικές αρχές και αποφασίζει για την άσκηση ή μη όλων των ένδικων βοηθημάτων και των ένδικων μέσων, καθώς και για την παραίτηση από αυτά. Η απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής λαμβάνεται ύστερα από γνωμοδότηση δικηγόρου, η έλλειψη της οποίας συνεπάγεται ακυρότητα της σχετικής απόφασης.

Ενόψει όλων των παραπάνω, εναπόκειται στην κρίση Σας αν θα πρέπει να ασκηθούν ένδικα μέσα (αίτηση αναίρεσης και αίτηση αναστολής) κατά της υπ' αριθμ. Α91/2021 τελεσίδικης απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου Πατρών, τα οποία, όπως εξέθεσα ανωτέρω, θεωρώ ότι δεν θα ευδοκιμήσουν και θα είναι επιζήμια για τον Δήμο».

Κατόπιν τούτου, ο Δήμαρχος – Πρόεδρος κάλεσε τα μέλη να τοποθετηθούν και να ψηφίσουν.

Η Οικονομική Επιτροπή λαμβάνοντας υπόψη τις διατάξεις του άρθρου 40 του Ν. 4735/20 και την εισήγηση της Νομικής Συμβούλου,

Αποφασίζει Ομόφωνα

1. Κάνει δεκτή την από 27.05.2021 γνωμοδότηση της Νομικής συμβούλου του Δήμου
2. Εγκρίνει τη μη άσκηση ένδικων μέσων κατά της υπ' αριθμ. Α91/2021 Απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου Πατρών, που αφορά την αγωγή της τεχνικής εταιρείας με την επωνυμία «ΑΑΓΗΣ Α.Ε.», διότι δεν θα ευδοκιμήσει.

Κατά της παρούσας χωρεί προσφυγή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 227 Ν. 3852/2010, όπως έχει αντικατασταθεί με το άρθρο 118 του Ν.4555/18 (ΦΕΚ 133Α) «Πρόγραμμα ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ Ι».

Η απόφαση αυτή πήρε αύξοντα αριθμό 206/2021

Κατόπιν συντάχθηκε το πρακτικό αυτό και υπογράφηκε όπως παρακάτω:

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ/ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

**ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ/ΠΡΟΕΔΡΟΣ**

ΛΥΜΠΕΡΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ